Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

2 Temmuz 2010
Sayı: 145

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Çözüm zor değil! Kürt halkının temel talepleri karşılansın

Çatışmaların şiddetlenip yeniden asker ölümlerinin artışı üzerine, devlet ve hükümet düzeyinde üst üste "uzun" toplantılar yapıldı. Bir süredir hiçbir konuda anlaşamayan, generaller, hükümet ve üst düzey devlet görevlileri, "terör"e karşı mücadelede anlaştı.

Hatta cumhurbaşkanı, her milletten işçiyi; madenlerde, tersanelerde, imalathanelerde, fabrikalarda ve tarlalarda ölümüne, en ağır koşullarda çalıştıran kâr hırsıyla gözü dönmüş patronların örgüt yöneticilerini ve buna gıkı çıkmayan sendika bürokratlarını da uzlaştırdı. Herkes terör bitsin, artık kimse ölmesin diyor.

Bu başa saran, birkaç yıl aralıkla ve birkaç farklı tekrarlanan kaçıncı tur?

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Bugün "terör" denen, daha önce "Kürt sorunu", ondan önce de "doğu sorunu" denen, büyük acılara neden olan bu savaş, geçmişte olduğu gibi bugün de gerçekler temelinde tartışılmıyor. Devlet katındakiler, siyasi partiler ve ordu, hatta patronlar için bile "çıkar" malzemesi olarak kullanılıyor. Elbette buna PKK ve BDP'de dahil.

Kürt halkı, kendini askeri baskıyla katleden, ekonomik baskıyla ezen Türk burjuva devletinin zulmü altında. Kürtler, dünya üzerindeki tüm halklar hangi haklara sahipse, örneğin Başbakanın Filistin halkı için talep ettiklerinin tümünü ve bugün halkların mahrum bırakıldığı hakları da hak ediyor. Bu mahrumiyet, haksızlık artık bitmeli!

Bu nasıl mümkün olacak?

PKK yöneticileri, aslında kendilerine ve kadrolarına haklar ve koltuk istiyor. Elbette bunu, açıkça söylemiyorlar: Yerel yönetimde özerklik, dilde eğitim hakkı gibi gerekçeler ileri sürüyorlar. Bunlar, aslında orta sınıfların yani somut olarak okumuşların yararlanacağı olanaklardır. Tarlada çalışıp arada birkaç ay okula giden, en fazla işportacı olabilen veya hiçbir zaman iş bulamayan milyonlarca Kürdün, Kürtçe eğitim hakkından yararlanması ne ki? Türkçe bilenler, Türkçe eğitimden ne kadar yararlanıyor, bu onlara ne sağlıyor? İş mi, insanca yaşam mı, soysal güvence mi, emeklilik mi?

Karşı tarafta yeni kâr olanakları nedeniyle sorunun çözülmesini isteyen patronların güdümündeki hükümet var. Ancak hükümet, her şeye hakim değil. Tüm toplum, yıllardır aynı politikacılar tarafından "milliyetçilik" zehiri ile zehirlendi. Mevcut çıkar ilişkilerinden yararlanıp değişiklik istemeyenler var. Yine, bu savaş nedeniyle ayrıcalıklı bir konumdaki generaller var. Üstelik birçok kesim, hükümet de şu ya da bu konudaki çıkar farklılığını, bu sorun üzerinden ifade ediyor. Tüm bunlar, durumu daha da karıştırıyor, içinden çıkılmaz hale getiriyor.

Buna karşılık "açılım" sevdalısı hükümet ne yaptı? Vaat ve vaat dolu birkaç toplantı. Somut, kalıcı hiçbir adım atılmadı. En küçük girişim, kısa sürede geriye alındı.

Bugün hem devlet hem de PKK, Türk ve Kürt kitlelerin acı çektiği bu durumdan aynı yolla çıkma kararında: Devlet "profesyonel" askerle, PKK "militan"la savaşarak!

PKK, Türk devletinin Kürt halkına reva gördüklerinin bir sonucudur, tersi değil. Generaller ve hükümet, gerçeği tersinden görüyor, PKK yok edilirse sorun çözülür deniyor. Bu gerçek niyetlerinin de göstergesi. Kürtlerin maruz kaldığı baskı ve ayırımcılık, yokluk ve yoksulluk umurlarında değil.

BDP yöneticileri de tıpkı PKK yöneticileri ve generaller gibi düşündükleri için "PKK silah bıraksın" demiyor. Kendini Kürtlerin önderi olarak gören bu kişiler, "biz Kürtler için ölüyoruz, Kürtler de bize koltuk garantilesin" demeye getiriyor.

Kürt halkının acıları ne bu siyasetle ne de bu siyasetçilerle sona eremez. Kitleler, kendi çıkarları için kendileri harekete geçmeli. Hükümet ve devlet bize Türk ve Kürt emekçilerin esas sorunun "terör" olduğunu söylüyor. Bu tuzağa düşmeyelim. (01.07.10)

Emekçinin Gündemi

TÜSİAD'lı patronlar için ölenlerden çok kendi kasaları önemli

Haziran ayı içinde tırmanan PKK saldırıları sonrasında yaşananlara TÜSİAD'da sessiz kalmadı ve bir basın toplantısıyla tepkisini belirtti. Uzun zamandır süren savaş durumuna karşı, bundan öncede çeşitli defalar ikiyüzlü tepki gösteren patronlar kulübü, savaş için yapılan harcamaların ekonomiye kazandırılması için devamlı hükümetlere ve orduya baskı yapıyordu.

Şimdiye kadar doğudaki savaş için 500 ila 1000 milyar dolar arasında bir kaynak aktarıldığı ve bu kaynakla şu kadar hastane, bu kadar okul yaptırılacağı ve binlerce bölge insanına iş olanağı sağlanacağı söylendi.

Aslında TÜSİAD bu tavrıyla; "savaş için harcanan parayı bize verin biz de bu parayla yatırım yapıp dünya ile rekabet edebilelim ve iş olanağı sağlayalım" diyordu. Bir anlamda 2000 sonrası gelişmelerde bu yönde devam etti. Türkiye'nin ticaret hacmi 2008 itibariyle 250 milyar dolardan 750 milyar dolara çıktı fakat işsizlik rakamlarına baktığımızda bu rakamın bir türlü düşmediği hatta son yaşanan krizde gördüğümüz gibi yüzde 15'lere çıktı.

Bugün TÜSİAD'ın tepkisi Kürt Açılımı'nın sonrasında yaşanan bazı olumlu gelişmelerin hükümet bazında yürütülemediği ve içinin boş bırakıldığı yönünde. Geçmişteki hataların yapılarak tekrar OHAL gibi uygulamaların kesinlikle kabul edilemeyeceği ve sivil toplumun tüm barışçı unsurlarının bir araya getirilerek konunun tartışılması gerektiğini ve susması gereken yegâne unsurun silahlar olduğunu söyleyerek siyasetteki kavgaların bitmesi gerektiğini uygun bir dille söyledi. Ve sanki esas suçlu PKK'dır imasını yaratan "ilk adımı örgüt atsın" demeyi de unutmadı.

Ayrıca TÜSİAD, ekonomik güçlerini bir bir sayarak hükümet ve muhalefete biz toplumun tümüyüz diyor. Kamu dışı üretimin yüzde 65'i, istihdamın yarısı, ithalat-ihracat hacminin yüzde 85'i ve kurumlar vergisinin yüzde 90'ını biz gerçekleştiriyoruz diyerek gerçekleri çarpıtıyor. Biz istemezsek hiçbir şey olmaz, kendi konumlarınızı bize borçlusunuz diyor.

Bazı rakamlar 600 üyesi bulunan TÜSİAD'ın Türkiye genelinde 759 işyerinin bulunduğunu ve bu işyerlerinin sadece 40'nın doğa ve güney doğuda olduğunu gösteriyor. Yani TÜSİAD üyelerinin işyerlerinin sadece yüzde 5'i bu bölgede istihdam yaratıyor.

TÜSİAD başkanı Ümit Boyner, basına yaptığı bir açıklamada; "güneydoğuya yatırım konusunda güvenlik konusuna ve altyapı eksikliliğine" dikkat çekerek teşviklerin yeniden ele alınması gerektiğini vurgu yapıyor. Ve "biz neticede kalkınma örgütü değiliz, hükümet değiliz" diyor.

Kısacası TÜSİAD, Kürt illerinde de sömürüye hazırdır ama devletin emekçilerden ve yoksullardan vergi yoluyla topladığı paranın bir kısmını kamu hizmetlerinden önce patronlara zemin hazırlayacak ve güvence sağlayacak harcamalara gitmesini istiyor.

Bundan başka toplumda vergi yükünü taşıyan herkesin parasının hesabını sormak, kaynakların adil dağıtıldığından emin olma hakkından bahsediyor. Tabii bütün bunlar palavra!

Bugünkü değişen ekonomik koşullarda kendilerinin dünya piyasalarında etkin bir yer kapmak ve kendi konumlarını daha da sağlama alma çabası içinde olan Türkiye burjuvazisi kendi içerisinde bir savaş hali istemiyor çünkü bu kendisini zayıflatarak sömürüden daha az pay kapmalarına ve kasalarının daha yavaş dolacağını gösterir.

Nitekim, bölge üzerinden Irak'a yapılan ticaret, son 7 yılda Türkiye'nin dış ticaretinde 11'inci sıradan 5'inci sıraya çıktı. Patronlar, bu pazarda yer almak istiyor.

1980 darbesi sonrasında öldürülen, kaybedilen, idam edilen, işkenceden geçirilen, yıllarca hapsedilen binlerce işçi, öğrenci, kimin çocuklarıydı? O zaman için kendi hâkimiyetleri tehdit altındaydı.

Bugün bizlere düşen haramilerin hakimiyeti altında ezilen milyonlarca Kürt ve Türk işçilerin çıkarları doğrultusunda politikalar üretip uygulayabilecek ve haramilerin hakimiyetine son verecek bir oluşumu gerçekleştirmek için çalışmaktır.

Bunun ilk adımlarından bir tanesi Kürt halkına uygulanan ulusal baskı ve teröre son verilmesidir. (01.07.10)

Gerçek ekonomik durum ve abartılı rakamlar

Hükümet ve basın, ekonomide rekor "büyüme" naraları atıp çok seviniyor. Boyalı basın "yılın ilk çeyreğinde büyüme yüzde 11.7 ile tarihinin en yüksek hızından birine ulaştı" gibi abartılı yazmaktan çekinmiyor. Herhalde Erdoğan'ın "kriz bizi teğet geçti" zırvasını doğrulamaya çalışıyor.

Gerçekleri biraz yakından izlediğimizde ve 2010 yılının ilk çeyreğinde büyüme var diyebilmek için büyüme rakamlarıyla, geçen yılın aynı dönemindeki yüzde 14.4'lük rekor küçülmeyi karşılaştırmak gerekiyor.

Açıklanan büyümenin, her şeyden önce yüksek miktarda cari açık yarattığı ve istihdam yaratmadığı açıkça ortada. Aslında, ihracatın azaldığı ve ithalatın çok önemli boyutlarda arttığı göz önünde bulundurulduğunda, gerçek bir ekonomik büyüme olduğu bile tartışılır. Örneğin Hebertürk gazetesinin 1 Temmuz sayısında, dış ticaret açığının yılın ilk 5 ayında yüzde 115, ithalatın ise aynı dönemde yüzde 36 arttığını yazıyor. Üstelik aynı dönemde ihracat, geçen yılın aynı dönemine göre sadece yüzde 15.6 oranında arttığını da belirtiyor.

Eğer gerçekten ekonomik büyüme olsaydı istihdamın da artması gerekirdi. Böyle bir şey olmadı: Şubat, Mart ve Nisan aylarının resmi rakamlarına göre işsizlik oranı düştü ama yüzde 2.1 oranında. Bu oran, açıklanan büyüme rakamı yanında gülünçtür. Üstelik de inandırıcı değildir. Çünkü işsiz kalanlar çeşitli hesap hileleriyle "işsiz" kabul edilmedikleri gibi önemli bir kısmı da kayıtsız çalışanlardır. Buna şirketlerin kârının ve milyonerlerin sayısının katlandığı geçtiğimiz yıl içinde işten atılma, ücretsiz izin, emekliliğe zorlama ile çalışma koşullarının işçiler açısından ne kadar kötüleştiğini eklemek gerek.

2008 yılının aynı döneminde 2.5 milyon olan işsiz

sayısı, son resmi rakamlara göre yaklaşık 3.5 milyona çıktı. Yani işsiz sayısı iki yılda yüzde 35 arttı. Ekonomik büyümenin olduğu mantıklı bir toplumda bu nasıl mümkündür?

Bu ortamda asgari ücrete resmi büyüme rakamı ile aynı oranda artış yapılmadı. 16 yaşından büyük bekar bir işçi için asgari ücret brüt 760, net olarak ise, aylık 23 lira artışla 599 liraya yükseldi. 16 yaşından küçük işçiler için 19 lira artarak net 518 lira oldu.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun geçim rakamları ile asgari ücret arasında büyük fark vardır. Yine Türk-İş, dört kişilik bir ailenin açlık sınırını 818 lira olarak açıkladı. Asgari ücret ile açlık sınırı ile arasında 219 lira fark var. İnsanca bir yaşam için açıklanan rakam ise 2 bin lira civarında.

Asgari ücret değil, ortalama ücretin üstünde, bin lira civarında ücret alanlar bile insanca yaşam olanaklarına sahip değil. Milyonlarca emekçinin durumu budur!

Hükümet, önce ekonominin büyüdüğünü söylüyor ardından küstahça böyle bir karar açıkladığında emekçi temsil ettiğini iddia eden sendikalardan tepki göstermeleri ve en azından emekçileri üretimden gelen güçlerini kullanarak bunu protesto etmeye çağırmaları beklenir. Oysa ortalama işçi ücretinin kat kat üstünde ücret alan sendika bürokratları, laf icabı bile protesto etmek zahmetine bile katlanmadılar.

Son yıllarda şirketlerin, bankaların açıklanan kâr miktarı, bütün emekçilerin insanca yaşayabileceği bir ücret alabileceklerinin mümkün olduğunu gösteriyor. İşverenler ve hükümet, hava atmaya gelince ne kadar zengin ve imkanları olduğunu ortaya dökmekten çekinmiyorlar ama toplumdaki tüm zenginlikleri üreten emekçilere insanca yaşayacakları ücretin verilmesi söz konusu olduğunda akıl almaz yoksulluk edebiyatı yapıp bin bir şekilde bunun imkansız olduğunu anlatıyorlar. Eğer emekçiler insanca geçinebilecek ücret istiyorlarsa, kendi güçlerine güvenip bu doğrultuda mücadele vermek için şimdiden gerekli hazırlıkları yapmalıdırlar. (01.07.10)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Paraflarla iş olmuyor

2004'ten beri sendikalıyız. Toplusözleşmemiz, ufak tefek değişiklikler dışında son sözleşmemizle aynı. Genelde de böyledir. İlk sözleşmeyi Belediye-İş'le yapmıştık, son ikisini Genel-İş sendikasıyla yaptık.

İlk sözleşmede, işçinin isteği dışında, işveren tarafından haksız işten çıkartılması durumunda 10 haftalık brüt ücreti tutarında ihbar tazminatı ödeneceği maddesi yazılı. Genel-İş ile yapılan iki sözleşmede de bu konu ile ilgili 22'nci maddede tazminat miktarı 14 hafta olarak yazıyor.

Dört yıl sonra işveren, sendikal örgütlenmede büyük emeği olan işçilerden yasal emeklilik süresi dolanların hemen emekliliğini istedi. İşçiler, çalışmaya ihtiyaçları olduğunu söyleyip işe devam etmek istediler. Bunun üzerine işveren, ihbar tazminatı vererek işçileri işten çıkaracağını söyledi. İşçiler de kabul ettiler.

İşte tartışma bundan sonra çıktı. Sözleşmede 14 haftalık ücret olarak yazan ihbar tazminatı, idareciler tarafından, iş kanununda 8 haftalık ücret yazdığı gerekçesiyle böyle verilmek istendi.

İşçiler, iş kanununa değil, sözleşme tabi olduklarını, sözleşmeye göre ödeme istediklerini söylediler. İdare, bu taleplerinde işçileri haklı görürken, konu sendikaya iletildiğinde sendikacılar, işçilerine sahip çıkmaları gerekirken işçileri karalamaya başladılar.

Toplusözleşmenin uygulanmayan maddeleri her zaman tartışma konusu oldu. Sendikacılar işçilerin eleştirilerini dikkate alıp çözecekleri yerde bahanelerle geçiştirmeye çalıştılar. Böylece işçi ile sendikacılar arasında güvensizlik oluştu. Ancak sendika bürokratları öyle açıklamalar yapıyorlar ki kendi suçlarını açıkça itiraf ediyorlar.

Önce ek protokol yaptık" dendi, sonra " aslında o madde 10 hafta, sözleşme kitapçığında yanlış yazılmış, basım hatası olmuş" dendi. İşçiler sormaz mı, nasıl oluyor da dört yıldır, aynı basım hatası devam ediyor? Neden işçiye tazminat verilince hata öğreniliyor? Bir protokol varsa işçiden neden gizleniyor?

Genel-İş başkanı dersini iyi çalışmadan, bu konuyla ilgili olarak işçilere açıklama yaparken tehdit ve korkuyla yalanlarının üstünü örtmeye çalışıyor. Ancak işçiler gerçekleri anladı. Bundan böyle sendika bürokratlarını sorgulamaya devam edecekler gibi görünüyor. Sendika bürokratlarının işi daha zor. (*Bir işçi*)

Gıda

Hepimiz işçiyiz

İşçi sağlığı ve iş güvenliği kuruluna işçiler adına katılacak üyenin belirlenmesi için yapılması gereken seçim hala yapılmadı. Üzerinden epeyi zaman geçti ve işçiler, 12 saat vardiyada çalışmaya başladığı için ilgi dağıldı.

Yazın artan iş nedeniyle her yıl olduğu gibi 3 ay süre ile sözleşmeli işçi alındı. Bu kez, geçen yıllardan fazla sayıda, 80 işçi işbaşı yaptı. Böylece patron, nispeten ücreti yüksek olan işçilere ödediği fazla mesai ücretinden kurtulmuş oldu. Oysa birçok işçi, geçim zorlukları nedeniyle fazla mesai parası almayı umuyordu. İdare, fabrikada artan ücret farklılıkları ve mesai ödemesini, sözleşme döneminde işçilere karşı kullanabilir.

16:00–24:00 vardiyasının çıkışında işçi servislerinden biri trafik kazası yaptı. Bir işçinin kolu kırıldı, bazı işçiler çeşitli yerlerinden yaralandı. Şoförün bacakları kırıldı. Servisler, her zaman işçiler için sorun. Araçların eski oluşu, yetersizliği ve temiz olmayışı işçileri rahatsız ediyor.

Tabii ki şoförlerin durumu da var. Şoförler, sigortasız, güvencesiz, düşük ücretle, günün ve akşamın her saati çalışıyor. Biraz olsun dinlenebilmek için çoğu zaman yüksek hız yapıyorlar. Ya da yorgunluk nedeniyle dikkatlerini toplayamıyorlar. Böylece trafik kazaları oluyor. Gece vardiyası çıkışında işçileri götüren şoför, saat 01:00'den önce evine gidemiyor. Bu şoför, sabah 06:30'da tekrar servis almak zorunda.

Nasıl ki fabrikada çalışan işçiler, dinlenme saatlerini uzatmak için makineleri, paydosta değil çalışırken temizliyorlar, şoförler de benzerini yapıyor.

Fabrikada çalışan, yemekhanede çalışan, servisleri kullanan veya taşerona bağlı olan, hepimiz tüm işçiler birbirimize bağlıyız, birbirimizi etkiliyoruz. O halde haklarımız da aynı olmalı. Bunun için sorunlarımızın ortak kaynağına karşı birlik olmalıyız. (*Bir işçi*)

O günler gelecek

Baskı artıyor, rahatsız olanlar da artıyor. Gece vardiyasında çalışanlar, akşam sekizde geliyor, sabah dokuz oluyor hala çalışıyor. Ne gececiler ne de gündüzcüler işinden, hayatından memnun.

Gece vardiyası çalışanları, uykusuz, havasız, sıcak ocakların başında çalışmanın zor olduğunu söylüyor. Gündüz çalışanlar ise patronun psikolojik baskısından, bağırmasından, küfürlü konuşmalarından şikâyetçi, moral bozuyor.

Aramızda ne yapmamız gerektiğini konuşuyorum ama yapacak fazla bir şey yok. İşten atılan ya da çıkan arkadaşlarımız bir süre sonra geri geliyor.

İki ay önce kostikle ayağını yakan arkadaş, 20 gün rapor aldı diye işine son verilmişti. Bu arkadaşın iş mahkemesine başvurduğunu ve patronların korktuğunu duyduk. Korkularının nedeni, bu olan işyerinin siciline işlenirse, önemli yerlerden ihale alamayacak olmaları.

Şikayeti yapan arkadaşın evine adam gönderip biraz daha fazla para teklif ettiler. Böylece susturuyorlar.

Daha ne kadar sürecek patronun bu oyunları? Çok sürmeyecek, göreceğiz. 1975'lı yıllardaki gibi patronların işçilerden korktuğu, daha güzel günler göreceğiz. (*Bir işçi*)

Ölümüne çalışma

Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi'nin girişimiyle silikozis hastası işçiler ve yakınları, ölen arkadaşlarının yakınlarına ölüm aylığı, çalışamayanlara da maluliyet aylığı bağlanması talebiyle üç gün Ankara'da eylem yaptı.

Kot, yüksek basınçla kum püskürtülerek ağartılıyor. Bu işte çalışan işçiler, soludukları toz yüzünden silikozis hastalığına yakalanıyor.

Tüm dünyada madenlerde, taş ocaklarında görülen bu "meslek hastalığı" sadece Türkiye'de "tekstil sektörü"nde var.

Silikozis hastalığından 46 işçi öldü. 650 işçi de hastalıkla mücadele ediyor. Ancak kontrolden geçen ortalama her iki kot işçisinden birine silikozis teşhisi konduğu ve yaklaşık 10 bin kişinin bu sektörde çalıştığı düşünülürse, henüz teşhis konmamış 5 bine yakın işçinin daha hasta olduğu tahmin ediliyor.

Hasta yakınlarının tepkisi üzerine Sağlık Bakanlığı, tekstil sektöründe kot kumlamayı yasakladı. Silikozis hastaları sağlık hizmetlerinden ücretsiz yararlanıyor. Ancak bu ikiyüzlü bir karar çünkü bu hastalığın tedavisi yok. Üstelik sigortalı olmayanlar, bu haktan yararlanamıyor ve zaten hastalığa yakalananlar da, en kötü koşullarda, kaçak çalışan ve sigorta yapmayan yerler. Bu nedenle sorun devam ediyor.

Silikozis hastalarının, sosyal güvenceye hak kazanabilmeleri için dava açması gerekiyor. Davayı kazanabilmek için "kot kumlamada çalışmış olduklarını" kanıtlamak zorundalar. Bunun için de, devletin bulamadığı "kayıt dışı" çalışan şirketleri bulmaları, şirketin kot kumlama işi yaptığını ve kendilerinin "orada o işte çalıştıklarını" kanıtlamaları gerekiyor. Yani devletin yapmadığını; ölümle pençeleşen, hasta, yoksul işçilerin yapması gerekiyor.

Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi'nin hasta işçiler için talepleri şunlar:

1. Kot kumlama işinde çalışmış herkes, göğüs hastalıkları hastanelerine ulaşabilmeli
2. Sigortasına bakmaksızın tüm silikozis hastaları sosyal güvenlik haklarından yararlanmalı
3. Silikozis hastalarını mahkeme giderlerinden muaf tutulmalı
4. Hükümet, denetim görevini yapmayan kamu görevlilerinin soruşturulmasına, yargılanmalarını engellememeli
5. Silikanın havada solunabilecek şekilde serbest kullanımı, yalnızca kot kumlama işinde değil, tüm sektörlerde yasaklanmalı.

Devlet tedavisi olmayan silikozis hastalarının taleplerini, başka meslek hastaları da ister diye kabul etmiyor. Sigortasız, ölümcül çalışma koşullarına izin veren devlet, işçinin ihtiyacının karşılanmasına izin vermiyor!

Çünkü bir tarafta, göç etmek zorunda kalan ve ailesini geçindirmek için her türlü çalışma koşulunu kabul etmek zorunda olan işçi diğer tarafta para hırsından gözü dönmüş patronlar var. (01.07.10)

Siyasetin Gündemi

Vaatler aynı, söyleyen farklı

CHP yönetimine gelen Kılıçdaroğlu “halktan yana bir düzen” kurmaktan bahsedip, “hepimiz çalışacağız, haramilerin iktidarını alaşağı edeceğiz. Üreteceğiz, istihdam yaratacağız ve hakça bölüşeceğiz” diyor.

Bu sözler, işsizliğin rekordan rekora koştuğu, gençlerin üniversite kapısında, işe giriş sınavlarında ter döktüğü, 38 kişinin alınacağı 6 aylık asgari ücretli işe 1.700 kişinin başvurduğu bu günlerde, umut yaratıyor.

Elbette bunlar hatta daha ilerileri, utanmaz siyasetçilerin iktidara gelmek için söyledikleri sözlerdir. Nitekim 1970’lerde CHP’nin başındaki Ecevit, “toprak işleyenin, su kullananın” diyordu.

Burjuvaziye hizmet etme yarışındaki, en sağından soluna kadar tüm politikacılar, sıra bekliyor. CHP yöneticileri, yeni başkanları ve kitleleri oyalayabilecek siyasetleri ile burjuvazinin önemli bir kesimi için, artık yıpranan AKP’ye karşı bir seçenek haline geldiklerini biliyorlar.

Ancak bugün CHP’de yaşanan değişim, burjuva düzenin bir oranda önünü tıkayan sorunların çözüm yolunun açılması yönünde de bir adım olabilir.

Büyük burjuvazinin çıkarları doğrultusunda, Avrupa Birliği ekseninde yapılmak istenen değişimler, asker, sivil Kemalist kadroların ve onların etrafında toparlananların engeline takılıyor. Bu politikalar, Kürt sorunundan, ordunun geriletilmesine, burjuvaziye zaman zaman dayatılan “ulusal” çıkar engeline kadar, geniş bir alanı içeriyor. Baykal, bu kesimlerin sözcüsü ve önderiydi. Onun ve ekibinin gitmesi, bu kesimleri temel alan siyasetin de gitmesi demek.

Kılıçdaroğlu, Baykal döneminde gerginlik yaratan ve burjuvazinin de işine gelmeyen bu konulardan hiç bahsetmiyor. Burjuvazinin siyasetini devlet ve ülke düzeyinde somut olarak uygulayacak ve bir ölçüde bunun bedelini ödeyecek olan kadrolar, Kemalist ve milliyetçi kadrolar. Nasıl AKP’nin iktidarı, “İslamcı” kesimleri cesaretlendirdi ve aynı zamanda onları susturdu ise CHP ve MHP’nin iktidarı veya güç kazanması da bu kesimleri savunma durumundan çıkarıp cesaretlendirecek. Bu, gerekli değişimlerin yapılması için önemli bir rahatlatma sağlayacak.

AKP hükümeti, burjuvazinin siyasetini uygulamaya devam etmek istese da kendi sınırlarına dayandı. İşte bu nedenle, burjuvazinin daha önce denediği ama başarılı olamayan Mustafa Sarıgül, Abdülatif Şener ve daha başkaları gibi alternatif aday arayışı CHP’de başarıya ulaştı.

Kılıçdaroğlu, neredeyse tüm düzeni değiştirmekten bahsediyor ama bunun için kitlelerden yapmasını istediği tek şey, CHP’ye oy vermek. Oysa demokratik, hakça, adil bir düzen ancak kitlelerin doğrudan böyle bir düzeni kurması ve sürmesi için çaba göstermesiyle mümkün.

Patronların işyerlerindeki haksızlıkları, bankaların ekonomideki hakimiyeti, devletin Kürtlere karşı demokratik olmayan uygulamaları nasıl değişecek? CHP iktidara geldiğinde, bugüne kadar bunları yapanlar birden vaz mı geçecek? Böyle bir şeyin olmayacağı açık değil mi?

CHP gibi sosyal demokrat partilerin tarihsel olarak temel görevi, çalışanların yanında imiş gibi davranıp, onları seçim sandığına yönlendirmek ve başarabildikleri sürece oyalamaktır. Baykal’ın önderliğindeki Kemalist kadrolar o kadar gerici ki bu rolü AKP oynuyordu. Şimdi CHP, rolünü geri alıyor.

Toplumda esas belirleyici olan ekonomik ilişkilerdir. Bu ilişkilerde bir değişiklik olmadığı sürece, yani kâra, insanın insanı sömürmesine dayalı bu kapitalist düzende bir değişiklik olmadığı sürece, emekçilerin sorunları çözülmez. Seçim, bu düzeni değiştirmenin bir yolu değildir. Emekçiler, seçim yoluyla hiçbir şey kazanmadı, kazanamaz. Eğer emekçiler bir beş yıl daha, bu sefer Kılıçdaroğlu tarafından oyalanmak istemiyorsa, yalnızca kendi örgütlerine ve mücadelelerine güvenmeli. (01.07.10)

Kırgızistan

İleride durum daha da kötü olabilir

Kırgızistan'ın ikinci büyük kenti Oş'ta Özbek kökenli kitlelere karşı katliamdan iki hafta sonra, askeri bir darbe ile eski diktatör Bakiyev'i deviren geçici hükümet, "istikrar" iddiasıyla yeni bir Anayasa ve "parlamenter demokratik rejim" için referandum düzenledi.

Hemen ertesi günü Rosa Otunbayeva'nın geçici hükümeti, referanduma katılan yüzde 70 seçmenin, yüzde 90'nın oyunu aldığını iddia etti. Eğer durum vahim olmasa, bu komedi olarak görülebilirdi. Ülkedeki Birleşmiş Miletler ve sivil toplum kuruluşlarının tahminlerine göre büyük bir çoğunluğunu Özbeklerin oluşturduğu bir milyona yakın vatandaşın katliam nedeniyle ülkeyi terk etmek zorunda kaldığı bir ortamda, bu palavraya kim inanır?

Özbek yetkililer ise gelen göçmenleri kabul etmekte acele etmediler, çünkü Kırgızistan'dan kaçmak zorunda kalan Özbekler yüzünden savaşa girmeyi istemiyor olabilirler. Özbekler, Orta Asya'da en kalabalık nüfusu oluşturup bölgedeki birçok ülkede yaşıyorlar ve hatta bazılarında (örneğin Kırgızistan'da Özbekler nüfusun yaklaşık dörtte bir ile üçte bir arasında) önemli bir azınlık oluşturuyorlar. Özbek yetkililer, göçmen Özbekleri kabul etmek istemeseler bile göçmenler, yeniden Kırgızistan'a dönmek istemiyor. Çünkü Kırgızistan'da yaşadıkları bazı bölgelerde nüfusun yarısını oluştursalar bile çoğunun evi ya yakıldı veya tamamen tahrip edildi.

Her şeyden önce gerek şimdiki gerek geçmiş Kırgız hükümeti döneminde polis ve ordu, Kırgız kökenlilerden oluşuyor ve diğer etnik kökenliler (Özbek, Tacik, Tatar ve hatta Ruslar), Kırgız vatandaşları olmalarına rağmen böyle bir hakları yok. Hatta Oş kentine asayişi sağlamak için gönderilen askerler, yabancı basın mensuplarına, kenti Özbeklerden "temizlemek" için fırsat kolladıklarını söylemekten çekinmediler. Başka bir azınlık ve sınır ötesinde bir devleti olan Tacik kökenlilerin tehdit edildiği ve eğer Kırgızistan'ı terk etmezlerse yakında onlara da sıra geleceği söylentileri dolaşıyor.

Bazı gözlemcilerin anlattıklarına göre 11 Haziran ve onu takip eden günlerde Oş ve Celalabat kentlerinde polis güçleri ile askeri zırhlı araçlar katillere destek verip yol açıyorlardı. Bu güçler Nisan'da devrilen Bakivey'in güçlü olduğu Güney bölgelerindeki taraftarları olsalar da, etnik ırkçılık kangreni sadece geçmiş rejim ile sınırlı değil ve yıllardan beri süregeliyor. Etnik kangren, bütün bölgeye yayıldı, tüm bölgeyi kemiriyor. Özelikle eski Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra yerel iktidarlar, günah keçisi olarak kendi vatandaşları olan farklı etnik kökenli insanları gösterdiler.

Bu insanlar, yüzyıllardan beri bu bölgelerde yaşıyordu ve hepsi de Sovyet vatandaşıydı. Ancak ortak vatanları olan Sovyetler Birliği'nin 1991'de dağılmasından sonra birçok etnik gruba ait insan, aniden kendini, çoğunluğun onu etnik azınlık olarak gördüğü farklı ülkelerde buldu. Ve son yaklaşık 20 yıl içerisinde, bazı hükümet çevreleri, ülkede bulunan etnik azınlık gruplarını "yabancılar" veya "imtiyazlılar" olarak adlandırıp onları hedef olarak gösterdiler. Bu iktidarlar, mafya ve uyuşturucu çevrelerini kullanmaktan çekinmedi. Örneğin çok kazanç getiren uyuşturucu yollarından biri Afganistan'dan Bakiyev kardeşlerin Güney Kırgistan'daki hâkimiyet alanlardan geçip Avrupa'ya ulaşıyor ve bu işleri yapan çeteler, Bakiyev kardeşlere bağlıdır.

Geçen Mayısta Bakiyevciler tarafından Oş kentinde Özbeklere karşı yine katliam yapılmıştı. Ama o zaman "uluslararası çevreler" buna karşı çıkmadıkları gibi basın da söz bile etmedi. Büyük güçler, etnik kökene dayalı aşiret, mafya ve dine dayanıp, küçük kızları zorla evlendiren Bakiyev gibi rejimlere karşı söyleyecek hiçbir söz bulamadılar.

Bakiyev, ABD'ye ülkede askeri bir üs verdi ve ABD de ülkede bütün olup bitenlere göz yumuyordu. Çünkü Afganistan'daki askeri birliklerine gereken malzemeleri ulaştırmak için bu askeri üs çok can alıcıdır.

Bakiyev, bölgede başka bir belirleyici güç olan Rusya'ya da bir askeri üs vermeyi ihmal etmedi ve Rusya'da her şeye göz yumdu. Avrupa Birliği de ne önceki ne de bu defaki olaylarda hiç sesini çıkarmadı.

Büyük güçler, Kırgız hükümetinin ülkede istikrar sağlamasını istiyorlar ve yapılanlara ve yapılacak olanlara demokrasi bahaneleriyle göz yummaya hazırlar. (02.07.2010)

İngiltere

Cameron’nun “acil bütçesi”

İşçi Partisi’nin kemer kısma siyasetinin Muhafazakarlar tarafından uygulanması

Koalisyon hükümeti “acil programı” uygulanmaya geçti. Cameron, borç çukurunu doldurmak ve de İngiliz sterlinini “piyasalara karşı” (ama spekülatörlere karşı değil, çünkü hizmet ettiği çevrelere karşı çıkmak istemiyor!) korumak için “radikal” önlemlerden söz ediyor.

Bütçedeki saldırılar herkesi hedef almıyor. Cameron borç yükü konusunda her ne kadar da çok ağlasa da kapitalistlere cömertçe davranmaktan çekinmiyor. Örneğin kâra uygulanan vergi oranı yüzde 28’den yüzde 24’e indi, işverenlerin ödediği sosyal sigorta payının yüzde 1 artış iptal edildi, İşçi Partisi tarafından zenginlerin kazançlarının sermaye kazancı kabul edilmesiyle getirdikleri vergi muafiyetine dokunulmuyor ve böylece zenginler, emekçilerden daha az vergi veriyor. Bunlara ek olarak şirketlerin ödediği bir kısım vergilerden vazgeçiliyor. Burjuvalara verilen bu hediyeler bütçe açığını arttırmıyor ama emekçiler için yapılan harcamalar bütçe açığını büyültüyor!

Cameron “sosyal adaletten” yana olmakla çok övündüğü için “bankaların varlıklarına” uygulanacak sözde vergilerden söz ediyor. Bu vergilerin toplamı 2.4 milyar avro civarında; bankaların kârı ve onlara kurtarmak için verilen yüzlerce milyar avro yardım yanında devede kulak bile değil. Üstelik patronlara yapılacak olan 8.4 milyar avroluk vergi indirimine göre de fazla bir şey değil.

Cameron’un emekçilere “hediye” olarak iddia ettiği vergi dilimlerindeki değişiklik nedeniyle 880 bin kişi vergi ödememesi ve diğerlerinin daha az vergi ödemesi (azami indirim 200 avroyu geçmiyor) bir yalandan ibaret. Çünkü KDV oranı yüzde 17.5’ten yüzde 20’ye çıkarıldığı için, indirimlerden daha büyük vergi artışı olacak.

Başbakan, İşçi Partisi’nin seçim yenilgisinden önce sunduğu kemer sıkma bütçesini kötüleştirerek sahipleniyor. Bütçenin temel dayanağı, kamu harcamalarında 70 milyar avroluk kesinti (İşçi Partisi 46 milyardan söz ediyordu) sonucu (sağlık ve eğitim bütçeleri haricinde) bütün bütçe harcamalarında yüzde 25’lik bir kesinti (İşçi Partisi yüzde 20 öngörüyordu) yapacak.

Hükümet, kesinti hakkında kısmı bilgi veriyor. Emeklilik ve konut yardımı gibi sosyal yardımlarda 12 milyar avroluk kesinti olacağı açıklandı.

Yani en büyük saldırı en yoksul ve en zor durumda olanlara karşı olacak. Diğer yandan Cameron, kamu emekçilerinin ücretlerini düşürmese bile, İşçi Partisi’nin gerçek ücretlerin (satın alma gücünün) düşürülmesi planlarına sahip çıkıyor.

Kamu altyapı harcamalarında da İşçi Partisi’nin planlarına uyacağını açıkladı. Bu plana göre, 2015 yılına kadar bu alanda kısıtlama yapılacak! Bu plan yeni alt yapı yapımına çok büyük sınırlama getirmekle yetinmeyip, bakımda da kısıtlama getiriyor ve de bu, bu işlerde çalışan bir kısım işçinin işten atılması demek.

Benzer uygulama, demiryolları için karalaştırılmış projelerin iptal edilmesiyle başladı.

Artık geriye kamuda çalışan emekçilerin çalışma sistemi, emeklilik ve genel sosyal güvence konusu kalıyor. Bu alanlarda, İşçi Partisi çekmecelerinde kemer kısma planları hazırda bekliyordu. Şimdi yeni hükümet, İşçi Partisi hükümeti döneminde bu planları hazırlayan “uzmanları” (bu partinin önde gelen bazı kişileri dahil) görevlendirdi ve uygulamaya başlanması bekleniyor.

İşçi Partisi’nin bütçe tasarısında, partinin sol kanadındaki bazı iktisatçıların yaptığı hesaplara göre, ön görülen 46 milyarlık avroluk kesinti nedeniyle kamuda çalışan sayısında yüzde 10, yani 500 bin kişi azalacaktı. Cameron’un kararlaştırdığı 70 milyarlık kesinti, kamuda ne kadar azaltma yapacak? Bunu tahmin etmek erken; üstelik emekçilerden gelecek tepkilere de bağlı olacak.

Sonuç olarak istihdam, sosyal güvence, emeklilik gibi haklara karşı hazırlanan bu bütçenin uygulanması işçi sınıfı için felakete yol açıp yaşam şartlarını çok geriye götürecek.

Bu “acil bütçenin” kararlaştırılmasından önce İngiliz patronlarının örgütü olan CBI, zaten birçok kısıtlama içeren grev yasasına ek kısıtlamalar getirilmesi için büyük yaygara kopardı. Acaba patronlar, son zamanlarda bazı yüksek rütbeli polis şeflerinin ön gördüğü sosyal patlamalardan mı korkuyor? Kapitalistlerin ve onların emrinde olan siyasetçilerin işçi sınıfına karşı giriştikleri bu genel saldırıya karşı verilecek tek cevap, yeter artık demektir. LO (30.06.2010)

ABD

Sağlık hizmetleri satılık: Parası yetene

Obama hükümeti ve ABD Kongresi tarafından hazırlanan "sağlık reformu" tasarısı, Mart ayında yasalaştı. Aradan geçen süreye rağmen, bu makale güncelliğini koruyor – Ç.N.

Bu "reform" hakkında ilk söylenmesi gereken, halkın önerilen değişikliklerin hepsinden habersiz olduğu ve öyle de kalacağıdır.

Bu reformun ana niteliği, ABD'deki sağlık hizmetlerini tamamen çarpıtan hâlihazırdaki sistemi sadece yerinde bırakmakla kalmayıp daha da güçlendiriyor olması. Sağlık hizmetlerinden çıkarılan kârı kontrol altına alma veya biraz olsun kısıtlama yolunda hiç bir şey yok bu yasada. Yönetim harcamalarını önleyecek de hiç bir şey yok. Aksine, yasadaki karmaşık muhasebe nedeniyle bu harcamalar daha da artacak. Basında, yasanın getireceği yeni bürokrasi katmanlarının sırf yönetim harcamalarını yüzde dört ile beş arasında artıracağına dair makaleler şimdiden çıktı.

Bu "reform"un getireceği bir temel değişiklik şu: Her birey ya kendisi sağlık sigortası satın almak, ya da işvereni aracılığı ile sigortaya sahip olmak zorunda - aksi halde yıllık bir ceza ödemek zorunda kalacak. Bu ceza, şimdilik kişi başına 400 dolar (600 TL) ve aile başına 1.500 dolar (2.250 TL) olarak belirlendi ancak Kongre'de bu miktarlar üzerine pazarlık henüz bitmdi.

Başka bir deyişle, bugün sigortasız olan insanlar, özel şirketlerden, paralarının yetmediği, neredeyse hiç bir hastalığı kapsamayan bir sağlık sigortası satın almak zorunda kalacaklar. Veya almazlarsa, sigortasız olma "lüksü" karşılığı, gene paralarının yetmeyeceği kadar büyük bir ceza ödemek zorunda kalacaklar.

Evet, gerçi insanlar gelirlerinin yüzde sekizinin altında fiyatı olan bir sigorta bulamazlarsa cezadan muaf tutulacaklar. Yani sigorta satın almama "hakkı" olacak, ancak temel sorun ortadan kalkmayacak, yani insanlar gene sigortasız kalmış olacak. Yok, eğer bir kimse ucuz bir sigorta bulacak olursa, gene o yüksek cepten ödemelere maruz kalacak, yani sigortanın fiyatı hemen iki veya üç katına çıkacak.

Bu yasanın ardındaki mantık, insanların "sorumsuz" oldukları için sağlık sigortası satın almadıkları ve dolayısıyla satın almaya zorlanmaları gerektiği. Bu, insanları hor gören, iğrenç bir tavır. Emekçiler sorumsuz değiller, kâr amaçlı bu sağlık sistemince düzenlenen sağlık hizmetlerine paraları yetmiyor.

Hükümetin belirlediği fakirlik sınırının (yani dört kişilik bir aile için 29.300 dolar veya 44.000 TL, yıllık gelirin) yüzde 133'ünün altında gelire sahip insanlar, Medicaid adlı devlet sigortasını almaya hak kazanacak. Ancak, Medicaid'e sahip olmak, sağlık hizmetlerinden yararlanmak anlamına gelmiyor. Bu "reform," hiç bir doktor, hastane veya laboratuara Medicaid kabul etme yükümlülüğü getirmiyor. Daha en son eyalet bütçe kesintileri başlamadan önce bile, tüm pratisyen hekimlerin üçte birinden azı, dişçilerin ise dörtte biri Medicaid kabul etmekte idi. Ayrıca da bu yıl, Medicaid'e yeni kesintiler geldi. Örneğin, diş ve göz tedavisi, gözlük, kulak ve ayak hastalıkları, Medicaid kapsamından çıkarıldı.

Bazı eyaletler, Medicaid sigortalılarından prim ve cepten ödeme alıyor. Yeni yasayla, tüm eyaletler bu hakka sahip olacak!

Bir diğer sözde "can simidi": Gelirleri resmi fakirlik sınırının yüzde 133'ü ile yüzde 400'ü arasında bulunan aileler, sağlık giderlerinin bir bölümünü karşılamak üzere vergi kredisi alabilecekler. Fakat o krediler, en ucuz sigorta primlerinin bile ödemeye yetmez. Ayrıca da, bu kredilerden yararlanmak için insanlar, vergi formları doldurup bir sene beklemek zorunda. Ancak, fakirlik sınırında yaşamak demek haftadan haftaya yaşamak demektir. Bu insanlar bu sene ödedikleri parayı geri almak için gelecek seneyi beklemek lüksüne sahip değiller.

Senato Finans tasarısının giderlerini hesaplayan Kongre Bütçe Bürosu, bu tasarının 25 milyon kişiyi sigortasız bırakacağını tahmin etmiştir. Söz konusu "reform"un niteliği hakkında başka bir yoruma gerek var mı?

Hükümet, var olan bürokrasiye yeni bürokrasi katmanları ekleyerek yeni bir kuruluş oluşturacak. Bu "ulusal sigorta pazarı"na gidecek insanlar sözde daha hesaplı sigorta satın alabilecekler. Ancak, hiç bir sigorta şirketi "hesaplı" sigorta satmak veya bu sigorta pazarına katılmak zorunda olmayacak!

Ayrıca, hiç bir işveren işçilerine sağlık sigortası vermek zorunda olmayacak. Veren işverenler ise gayet düşük

kapsamlı bir sigortadan fazlasını vermekle yükümlü olmayacak. Gene Kongre Bütçe Bürosu'nun tahminine göre, tasarı Kongre'den geçerse bugünkünden daha fazla sayıda işveren, bu yasayı bahane edip işçilerine sigorta vermekten vazgeçecek.

Evet, gerçi işçilerine sigorta almayan işverenler küçük bir "ücret" (ceza değil de ücret!) ödemek zorunda kalabilir. Ancak, miktarı işçi başına 150 dolar (225 TL) ile sınırlı bu ücret toplam işçi sayısı üzerinden değil, sadece sigorta satın alınca vergi kredisi alan işçilerin sayısı üzerinden hesaplanacak. Sigorta satın almayan işçiler, işverenin ödeyeceği ücrete dahil edilmeyecek. Ailesi aracılığı ile sigortalı olan işçiler de sayılmayacak. Maaşı düşük olup da Medicaid'e hak kazanan işçilerden de işveren sorumlu olmayacak. Ayrıca, haftada kırk saat çalışan işçi sayısı elliden az olan işverenler de bu ücretten muaf tutulacak. Başka bir deyişle, bugün iş piyasasında çok yaygın olduğu üzere, eğer bir firma 49 işçiyi haftada 40 saat, 500 işçiyi ise 40 saatten az çalıştırıyorsa, bu firma ne işçilerine sigorta almakla yükümlü olacak, ne de bu ücreti ödemekle!

Sözde, sigorta şirketleri, bugün sık sık yaptıkları gibi, hastalanan sigortalılarının sigortalarını iptal etmekten veya önceden hastalığı olan insanları reddetmekten men edilecekler. Aslında bu tür yasalar bugün de bazı eyaletlerde var zaten, fakat bu yasalar sigorta şirketlerinin ödemeleri geciktirmesine, hatta hastalanan bir sigortalının faturalarını ödemeyi reddetmesine ve doktorların da faturaları sigorta şirketi yerine hastalara göndermesine engel olmuyor.

Sözde, sigorta şirketleri, sağlık durumuna göre bir sigortalıdan yüksek prim alamayacak (örneğin bugün şeker ve kalp hastalığı, yüksek tansiyon gibi kronik sorunu olan insanlara yaptıkları gibi). Fakat Senato'daki tasarı, sigorta şirketlerinin yaşlı insanlardan genç sigortalılara kıyasla dört kat daha fazla prim almasına izin veriyor. Ve tabii ki söz konusu kronik sorunlar da genelde yaşlı insanlarda görülür!

Dahası, işçilerine sigorta alan işverenler, kronik sorunları olan işçilere sigorta primlerinin yarısına kadar olan bir bölümünü ödettirebilecek – eğer o işçiler bir "iyileşme programı"na yazılıp şeker, tansiyon ve kilolarını belirli "hedef"ler düzeyine indirmezlerse. Bu, insanların sağlıklarına dikkat etmeleri için bir "teşvik ödülü" olarak gösterilmeye çalışılıyor, oysa cezadan başka şey değil. Bu planın bütün yaptığı, sigorta primlerinin bir bölümünü işverenin sırtından alıp işçilere yüklemektir. Dolayısıyla bu, işverenlere verilmiş bir diğer hediyeden başka şey değil. Bu da yetmiyormuş gibi, sigorta şirketlerinin de aynı oyunu oynayıp "hedef"lerini tutturamayan sigortalılardan yüzde elliye varan oranda fazla prim almalarına izin verilecek!

Tasarıdan çıkarılmış olan "kamu seçeneği" [*devletçe idare edilecek sigorta şirketi – Ç.N.*] tasarıyı "satma" bahanesiyle geri getirilse bile, Kongre Bütçe Bürosu'nun tahminine göre, sigortasız insanların ancak yüzde beş kadarı bu seçeneğe hak kazanabilecektir. Bu alanda tanınmış iki araştırmacı, özel sigorta şirketleri piyasayı kontrol ettiği sürece "kamu seçeneği"nin sorunları niye hafifletmeyeceğini şöyle açıklıyorlar: *"Bir kamu sigorta planı, özel şirketlerin kârlarını azaltabilir ve bu yüzden şirketler bu seçenekten nefret ediyorlar."*

Sonuç? Sağlık giderleri ve sigorta giderleri artmaya devam edecek. Sigortası olanlar daha yüksek fatura, vergi ve giderlere maruz kalacak. Bugün sigorta satın alamayan insanların çoğunluğu gelecekte de sigorta almakta güçlük çekecek. Medicare ve Medicaid sigortalıları için son zamanlarda yapılan kesintilere yenileri eklenecek. Medicaid programına yeni katılan sigortalılar, doktorların sigortalarını kabul etmediğini keşfedecek.

İşte sonuçta bu "reform"un niteliği bu: Halkın üzerine geniş çaplı bir saldırı. Sağlık sanayi için ise bu "reform" bir piyango. Ekonomik kriz yüzünden üye sayısında azalma bekleyen sigorta şirketleri hem yeni üyeler kazanacak, hem de bu yeni üyelerden daha fazla para alacak. İlâç üreten şirketler, hem yeni müşteriler edinecek, hem de "biyoteknoloji tedavisi" adı altında devletten büyük sübvansiyonlar alacak. Artmakta olan işsizlik nedeniyle ödenmeyen faturaların ve acil bakım ziyaretlerinin artmasını bekleyen hastaneler, bu para kayıplarını karşılayacak.

Hepimizin, tüm insanların, yaş ve vatandaşlığına bakılmaksızın, sağlık hizmetlerinden ücretsiz olarak yararlanması gerekir. Bundan azı sadece insanlık dışı değil, tüm toplum için de zararlıdır. Hastalıkların salgın halinde yayılacağı bir ortam, tüm toplumu hem sağlıksız, hem de verimsiz hale getirir.

Evet, neden her insan ücretsiz olarak sağlık hizmeti görmesin? Zaten vergi ödemiyor muyuz? Neden böyle bir şey mümkün değil bugün? Çünkü topluma kapitalizm hükmediyor. İşte bu insanlık dışı sistemi ortadan kaldırıp yerine insan ihtiyaçlarına öncelik veren bir sistemi, yani sosyalizmi koymak için bir neden daha.

(21 Ekim 2009)

Güncel... Güncel... Güncel...

G8-G20: Boşuna kopartılan gürültüler

Kanada'nın Toronto şehrinde buluşan zengin ülkelerin devlet başkanlarının toplantısının ardından, Kanada Başbakanı heyecanla: "Şimdiye kadar katıldığım G8 toplarının hiç birinde, katılan devlet Başkanlarının bu defa gösterdikleri bağ kurma ve ortak davayı savunma heyecanını görmedim" dedi.

Orada bulunan en satılmış gazeteciler bile bunun çok abartılı olduğunu ve bu kadar heyecana yol açacak hiçbir sonucun ortada olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Tabii önce 8, sonra 20 kişi olarak bir masa etrafında buluşma sevincinin maliyetinin bir milyar avro olduğu göz ardı edilmemeli.

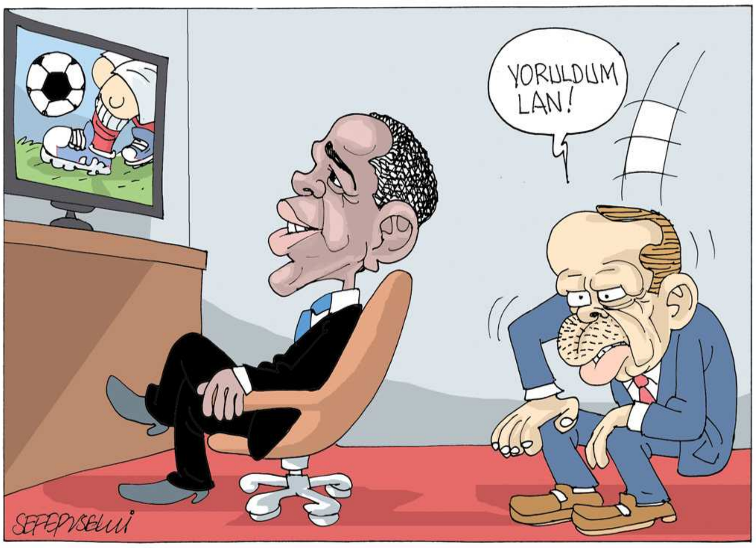
Her ülke basınında ve hükümet çevrelerinde olduğu gibi Türkiye'de de bu zirve çok önemli imiş gibi yansıtıldı. Başbakan Erdoğan'ın Obama ile yaptığı görüşme, hükümet ve medya çevreleri tarafından yere göğe sığdırılmadı. Ancak, ekonomik krize karşı hangi önlemlerin alındığı fazla gündeme getirilmedi çünkü zaten Türkiye'de kriz yok!

Bazı yabancı gazetelerde de, krize karşı önlem olacak ciddi karar alınamamasının nedeni olarak Obama ve Erdoğan'ın anlaşamaması gösterildi. Bu anlaşmazlığın nedeni, Obama'nın maç izlemek için başbakanı bekletmesi mi acaba?

Bu zirve, hükümettekilere, halklarını oyalamak için imkan vermekten başka bir işe yaramadı.

Sarkozi her zamanki gibi palyaço numaraları yapıp sayesinde bankalara bir vergi uygulama fikrinin ilerlediğini iddia edip kendinden memnun kaldı. Günlük Le Figaro gazetesi Fransa'da bankalara uygulanacak verginin getireceği toplam miktarının bir milyar avroyu geçmeyeceğine vurgu yaptı. Yani G8 ile G20 zirvesi için yapılan harcamaların tutarını geçmeyecek. Yani ne BNP, Credit Agricole, Societe Generale (Fransız bankaları) ne de Goldman Sachs (Amerikan bankası) gibi bankaların hissedarlarını korkutan titrettirecek bir durum yok!

Dünya banka sistemine çeki düzen getireceği iddia edilen bu verginin toplamı, bankaların borsacılarına verdiği miktara bile ulaşmayacak. Hatta bu kararın uygulanacağı bile kesin değil.

Yeryüzündeki bütün önemli devlet başkanlarının ortak noktası, herkesin her şeyden önce kendi ülke kapitalistlerini savunmasıdır. Tabii ki hepsi kapitalist ekonominin krizinin esas bedelini işçi sınıfına ve yoksullara ödetmekte hemfikirler ama bunun dışında herkes kendi öz çıkarlarını savunuyor.

Örneğin Avrupa'da Almanya, Fransa ve İngiltere yöneticileri, kendi burjuvazilerinin çıkarlarına ters düşecek hiçbir anlaşmayı kabul etmiyor. Böyle bir şeyin yeryüzü seviyesinde gerçeklemesini beklemek boşunadır.

Devletler, kapitalist ekonominin krizine çare bulmaktan acizdir. Çünkü bu düzen, ne düzeltilebilinir ne reformlarla düze çıkabilir. Bu durumda, toplanan devlet başkanlarının esas görevi, suyu bulandırarak kendi efendilerinin çıkarlarını savunmaktır.

G8 ve G20 zirvelerinde yapılan bunlardır. Amaç para babalarının dünya üzerindeki ekonomik diktatörlüğünü gizlemektir. Ama bu çabaların gittikçe boşuna olduğu daha da gün ortasına çıkıyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.